

POSUĐENA LICA

Kognitivna stanka

Prije nego što postanemo svoji, postanemo svi drugi.

Roditelji.

Učitelji.

Prijatelji.

Šefovi.

Partneri.

Svijet je darežljiv s identitetima.

Nudi tisuće gotovih inačica onoga što bismo trebali postati.

Dobar sin.

Ugledan čovjek.

Uspješan profesionalac.

Pouzdan suprug.

Nagrade su očite.

Odobravanje.

Priznanje.

Pripadnost.

Cijena je manje vidljiva.

Udaljenost.

Udaljenost između onoga tko jesi i onoga koga izvodiš.

Kad sam bio mlađi, izvedba je izgledala nevjerojatno slično uspjehu.

Naučio sam se prilagođavati.

Uklopiti se.

Govoriti jezik koji se očekuje u svakoj sobi.

Bila je to sposobnost koja mi je cijeloga života otvarala vrata.

Ipak, svako posuđeno lice donosilo je mali dug.

Dug koji se plaćao autentičnošću.

Dio po dio.

Ništa dramatično.

Nikakva katastrofa.

Trošenje se događalo tiho.

Onako kako voda preoblikuje kamen.

Onako kako godine preoblikuju sigurnost.

Kad se osvrnem, shvaćam da većina ljudi nije zarobljena neuspjehom.

Zarobljena je uspjehom.

Uspjeh otežava napuštanje pogrešnoga puta.

Pljesak postaje dokaz.

Postignuća postaju potvrda.

Uloga postaje identitet.

I na kraju maska dobiva više brige od osobe koja je nosi.

Ta spoznaja nije stigla iznenada.

Stigla je u ulomcima.

Kroz godine.

Kroz zemlje.

Kroz odnose.

Kroz duga razdoblja šutnje.

Ali temelj je bio postavljen mnogo ranije.

Postavljen je u onim prvim godinama kad sam naučio da se prihvaćanje može zaslužiti tako da postaneš ono što drugima treba.

Svijet je pljeskao.

Maska je cvjetala.

Lice je čekalo.

Strpljivo.

Da dođe red na njega da progovori.

Ferdinando